

комшини, приятели и всички завикахъ: „мари Гино, дай Василя за слуга на Пулева; Пулевъ е голѣмъ търговецъ, добръ ще бѣде на момчето ти“. Рѣкохъ: „не го давамъ“ и не дадохъ да слугува на богатшите. . . . та искамъ да ти кажъ, синко, че много обичахъ Василя; сѣкашъ нѣкой ми казваше: „Христа и Петра на занаятъ дай, а Василя на училище прати“. Зеръ, божа работа: писано му било на книга да се научи и на турско бѣсило да се измъчи. . . . Ала нали за доброто на народа умрѣ, прѣжалихъ го отъ все сърдце. Халалъ да му е мѣлото, що е сукалъ отъ гърдитъ на майка си! — съ това свършила баба Гина майчиниятъ си показання.

Гина Кунчева проводила сина си Василя на ученье при *рошевиятъ даскалъ* — наустничаръ

Тогавашината училищна такса за право слушание наустническитѣ лекции, въ онѣзи скѣпи врѣмена на просвѣтата, е била петъ гроша чиста пара за цѣла година. При това, ученицитѣ сж били длъжни да вършатъ на даскала слѣднитѣ работи: да му копажтъ лозето, да му чистжтъ дворѣтъ, да му баватъ дѣцата, да му плевжтъ нивата, да му тимаржтъ, пожтъ и пасжтъ магарето и др. домашни и полски работи.

Василъ, година врѣме нѣщо, е посѣщавалъ наустническитѣ лекции на *рошевиятъ даскалъ*; слѣдъ това миналъ въ Карловското „взаимно училище“, което приличало на дълбокъ *беглишки хамбаръ* и послѣ постъпникъ въ Старо-Загорското „власно училище“. Въ килията на *рошевия даскалъ* Василъ бѣлъ *даякъ* на *фаланга*, въ „взаимното училище“ го били съ *показалката*, а въ „власното“ съ прѣчката и плѣсеницата. Ето за какви нарушения на училищната дисциплина е бѣлъ *даякъ* синѣтъ на Гина Кунчева: а) дежуренъ билъ; дежурството му се състояло въ това: да истимари и напои магарето на *рошевия даскалъ*. Страго било забранено на ученицитѣ да фхатъ магарето, кога го воджтъ на вода. Василъ изти-